

„As I Lay Dying”

Nem hely lett több – magam vagyok
Szűkösebb. Innen nézvést messzi útra
Többé már nem kelek, Rimbaud-ként
Vitetve magam hordágyon a partig, hol hajó
Horgonyoz, vesztegelve rég.
Bevásárlókocsiként zötyögő járókával
A szélességi kör egy másodperce végtelen:
Kopaszra nyírt doki fojtja belém a szót,
A múlt század eleji kórteremben a
Nővérkével éldeleg. Nincs vita a vére vett
Napfordulóval, mely majd tavaszpontot érve
Meglegyint, fuvall rám – nem szántok, nem
Vetek; szakáll borítja el arcom,
Mint templom falán a szentképeket.

Éjszakai világítás zuhog, szemembe tűz,
Fényével mindent rendre összekarcol,
Mindenféle szögben tükröződik, hangot ad,
Sötét kikötőkben kondítja a hajóharangokat.
A szudáni keresztény Johnny, szurok-
Feketén s kétméteresen, lakájgyenruhában
Ácsorog egyre valamely osztályon felüli
Szálloda bejáratánál, mely maga a
Paradicsomkert, vélhetné akárki
Ekkora távolságról, melyet nem képesek
Befogni semmiféle körző nagyra tátott
Szárai, a térkép talaját lépték szerint
Mérve ki.

Nem így e csillogó négyszöget, mely az ágyam,
És takaróját a légnyomás szövi,
Itt az ördög száguuld ragyogó bocskorában,
És leendő kísértetek útját egyengeti.
Törésvonalat csak röntgenképen látni,
Ha kupán csap jókora sugáradag,
Mely mint a hóhullás, vagy épp a negatívja,
Valahol majd sötét tócsává dagad.
Ez az áradás a koponyák száján benéz;
Jobb időkben messze laktunk innen,
Keskenyvágányú vasút töltésén túl, csenevész
Fasor mögött, melyből máig sem lett erdő,
Sőt, már a látkép sarkát is elfedte a penész,
Ugyanaz, mely egykor kenyerünkre támadt.

Mostanra máshová vetül a vidék sáros árnya,
Bár a kertet nem ástuk föl soha:
Kit behívtak katonának, ki világgá ment
(S él ma is, „odafönn, Michiganben”);
A kút azóta biztosan beomlott,
Meg a pince boltozata is nemkülönben.
Habár itt senki sem gondolt még pusztulásra,
A pusztulás csak utóbb következik –
Sarkunkban jár a havat (fogát) csikorgatva,
Vagy gondolata a fejünkben megfogán,
S utána hosszú fonálon elbocsát, lebegve,
Időt hagy, előnyt ad, létezni enged, bekeretezve
Szuvas képkeretbe, ahogy majd falra ken,
Csak legyünk túl az elhúzódo vitán.

Már az is, hogy valaki hosszú írásba kezdjen.
Úgy tesz, mintha egyre többet s többet tudna.
Új agytekervényt fedez föl magának.
Beveszi magát e még hiányzó zugba.
Mondták: szívjak oxigént a csövön.
Szívtam is, de nem volt se illata, se íze.
Már az Űrben lehetek, gondoltam erre is.
Meg hogy én mindegyre kalandot kergetek.
Vagy ábrándot hajszolok már-már ötven éve,
Bár tán még nevem sem tanultam meg betéve.
Valaha rádióból szóltak hozzám így, recsegye.

Emlékszem is a hangra. Meg hogy
Októberben hó esett. Vagy mondjam azt:
Havazott egész évben.

Vagy csak épp olyan idő járta.
S ettől valahogy ferde lett a tér, egy irányba
Lejtett. Hernyótalpas Ansaldo traktorral
Vontatták, akár a Pó folyó torkolatvidéki
Mocsaraiban. És nekünk is az kellett
Volna: tengerár! Meg rizsföldek,
Hol a termést nem csépelik ki a madarak.
Mozgalmas kora ifjúság! Levedlett bőrömrre
Ennek az ótvára tapad.
Víznyelők és fénynyelők épülnek rá a csendre.
Oda-vissza út. Megtéve elméletben.
Habár a papa kerékpáron járt szakadatlan.
Úttalan utakon nagy, levegős távokat ment,
Mint a versenyzők a Tour de France-on.